

عنوان مقاله:

بررسی کاربرد ده مورد از خویش کاری های پراپ درداستان های قرآن و تطبیق آن با اشعار خاقانی

محل انتشار:

اولین همایش ملی ادبیات داستانی و ترجمه (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

فرزانه ولی زاده خیرآبادی - دکترای زبان و ادبیات فارسی، استاد دانشگاه فرهنگیان

میلاد حیدری - کارشناسی آموزش ابتدایی، آموزگار منطقه مهور میلانی.

خلاصه مقاله:

یکی از هنرهای آدمی در عرصه کلام قصه پردازی است. شخصیت پردازی و خویش کاری قصه هارویکردی ساختارگرایانه در مطالعات ادبیات داستانی است و به دنبال یافتن شخصیت های قصه ها و بررسی رفتار آنها می باشد. ولادیمیر پراپ، ساختارگرای روسی به تحلیل شخصیت ها و خویش کاری های قصه های پریان روسی پرداخت. به طور کلی خویش کاری یعنی عمل شخصیتی از اشخاص قصه که در پیشبرد قصه حائز اهمیت و از نظر پراپ کوچک ترین جزء سازنده قصه های پریان است. قصه در عرصه فرهنگ و انتقال مفاهیم انسانی سابقه ای طولانی دارد. قرآن و اغلب کتاب های آسمانی پیام های خود را از طریق قصه بیان کرده اند و چون داستان های قرآن مولفه های فنی قصه های امروزی را دارند، می توان این قصه ها را بر اساس کنش شخصیت ها و خویش کاری آنها از دیدگاه پراپ بررسی کرد. تحلیل داستان های قرآن نشان می دهد که به طور کلی می توان کلیه خویش کاری های پراپ را در قصص قرآنی یافت با این توضیح که این خویش کاری ها ماهیتا متفاوت است. خاقانی در شمار شاعرانی است که در اشعار خود بیشترین بهره را از قصه های قرآن برده است. این پژوهش قصد دارد به این سوالات پاسخ دهد: ده مورد خویش کاری مد نظر که از میان سی و یک خویش کاری پراپ انتخاب شده اند، در کدام آیات قرآن مصداق دارند آیا آیات قرآن که دارای این خویش کاری هستند، در اشعار خاقانی به آنها اشاره شده است یا خیر

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، دیوان خاقانی، ساختارگرایی، پراپ، خویش کاری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/880863>

